

РЕШЕНИЕ

№ 2565

гр. София, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 17.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **5899** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 73, ал.2 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ) вр. с чл. 226 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод решение № 5988 от 06.06.2023 г., постановено по адм. дело № 11097 по описа за 2022 г. на Върховния административен съд (ВАС), Седмо отделение, с което е отменено Решение № 5141 от 28.07.2022 г., постановено по адм. дело № 10604/2019 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ), с което по жалба на Софийски университет „Св. К. О.“, БУЛСТАТ[ЕИК], представлявано от ректора проф.д.н. А. Г., със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], е отменено Решение № 80811-640 от 22.08.2019 г. на Ръководителя на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ 2014 – 2020 г. (ОП НОИР), с което е отказано да бъдат верифицирани средства, разходи в размер на 89 195,15 лв., за бенефициера, СУ „Св. К. О.“ по договор за БФП № BG05M2OP001-1.001, в частта по т. 4 и т. 7, и е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

С жалбата се иска съдът да отмени оспорените т.4 и т. 7 от Решение № 80811-640 от 22.08.2019 г. на Ръководителя на УО на ОП НОИР като незаконосъобразно, тъй като е издадено при противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Сочи се, че начинът на изчисление на възнагражденията и пропорционалното отчитане на възнаграждението за работа по проекта въз основа на допълнително споразумение по чл. 119 от КТ към основния трудов договор е незаконосъобразен и

противоречи на чл. 14, ал. 1 от Закона за защита на дискриминацията. В хода на съдебното обжалване, жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. О., който поддържа жалбата, предлага да се уважи и претендира разноски, съгласно представен списък.

Ответникът, ръководител на УО на ОПНОИР 2014 – 2020, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. Б., който оспорва жалбата, предлагат да се отхвърли като неоснователна, претендират юрисконсултско възнаграждение. Депозира писмено становище и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: Жалбоподателят, Софийският университет „Св. К. О.“, е бенефициент по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по ОП НОИР 2014-2020 процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG05M20P001-1. 001 „Изграждане и развитие на центрове за върховни постижения“ по проект „Изграждане и развитие на Център за върховни постижения „Наследство БГ“, сключен на 28.02.2018 г.

В процесното решение УО не верифицира в седем точки направени от оспорващия разходи в размер на 101 246, 59 лв. Тъй като производството е по реда на чл. 226 от АПК и касационната инстанция с решение № 5988 от 06.06.2023 г. по адм. дело № 11097 по описа за 2022 г. е върнала производството на първоинстанционния съд с указания за ново произнасяне по т. 4 и т. 7 от Решението на ответника, настоящият съдебен състав ще се ограничи до изследването на тези части на обжалвания административен акт.

УО не верифицира:

4. По бюджетен ред VIII 25. 1 „Разходи за възнаграждения на лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ не се верифицира сума в размер на 75 941, 17 лв. на основание чл. 57, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУСЕСИФ. Неверифицираната сума се отнася за поискани за възстановяване разходи за възнаграждения на служители на бенефициента СУ „Св. К. О.“ - лица от екипа за организация и управление, назначени чрез сключване на допълнително споразумение към основен трудов договор по реда на чл. 119 от Кодекса на труда (КТ), с което се възлагат функции по управление на проекта в рамките на установеното работно време.

В този случай се извършва пропорционално отчитане на възнаграждението по основния трудов договор, като работата се извършва в установеното работно време, а възнаграждението за реално отработените часове по проекта се изплаща от бюджета на проекта. Този вариант на назначаване и отчитане е описан в т. 3. 1 „Наемане на екипа за организация и управление на проекта“, второ тире към Раздел I. „Изпълнение на договора“ от Ръководството за изпълнение на административни договори за предоставяне на БФП, съфинансирани от ЕФРР по приоритетна ос 1 „Научни изследвания и технологично развитие“ на ОП НОИР 2014-2020 г., версия 01.03.2018 г., публикувано на 08.03.2018 г. на сайта на Управляващият орган в секция „Новини“ (налично и на интернет страницата на ИА ОП НОИР, в рубрика „Документи“, „Ръководства и указания на УО“). Съгласно т. 27. 2 от Условията за кандидатстване по процедура чрез подбор на проектни предложения BG05M20P001-1. 001

„Изграждане и развитие на центрове за върхови постижения“ в процеса на изпълнение на проектите и чл. 5 от сключения административен договор, бенефициентите следва да се придържат към правилата и процедурите, описани в ръководството за изпълнение на административни договори по приоритетна ос 1 на ОП НОИР.

В резултат на извършената проверка УО е констатирал, че размерът на определената часова ставка в допълнителните споразумения на основание чл. 119 от КТ за работа по проекта, е некоректно определен от бенефициента и не е в съответствие с часовата ставка по основното трудово правоотношение.

Отчетените и начислени възнаграждения, по отношение на които са валидни изложените по-горе констатации, са по отношение на следните допълнителни споразумения за работа по проекта:

за А. А. М. по Допълнително споразумение №РД-22-952 от 03.04.2018 г. към трудов договор № РД22-374/9.3.2016 г.;

за И. И. Д. по Допълнително споразумение №РД-22-953 от 03.04.2018 г. към трудов договор № 3840/07.07.1981 г.;

за О. Б. Х. по Допълнително споразумение № РД-22-954 от 03.04.2018 г. към трудов договор № 6797/24.09.1985 г.;

за Е. Г. П. по Допълнително споразумение № РД-22-955 от 03.04.2018 г. към трудов договор № 1464/08.07.1998 г.;

за В. К. Ц. по Допълнително споразумение № РД-22-951 от 03.04.2018 г. към трудов договор №РД 22-1915/18.10.2005 г.;

за П. Е. Х. по Допълнително споразумение № РД-22-1225 от 03.05.2018 г. към трудов договор № 1178/21.1.1993 г.;

за Г. М. К. по Допълнително споразумение № РД-22-1227 от 03.05.2018 г. към трудов договор № РД 22-1073/31.03.2005 г.;

за Д. Т. И. по Допълнително споразумение №РД-22-1226 от 03.05.2018 г. към трудов договор № 139/23.1.1996 г.

Поради надвишаване на допустимата часова ставка съгласно основния трудов договор и на основание чл. 57, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУСЕСИФ, УО не верифицира сума в размер на 75 941, 17 лв.

7. По бюджетен ред VIII 25. 1 „Разходи за възнаграждения на лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ не се верифицира сума в размер на 13 253, 98 лв. Сумата се отнася за предявени за възстановяване разходи за възнаграждения на бенефициента Софийски университет „Св. К. О.“ за месец януари и февруари 2019 г. Съгласно т. 3, четвърто тире на Раздел V. от Ръководството "Сключване на договор за допълнителен труд при друг работодател, с който се възлагат функции по управление на проекта извън установеното работно време по основния трудов договор. Максималната допустима заетост извън установеното работно време се определя от ограниченията за полагане на допълнителен труд.

Поради нарушаване на посочената разпоредба и на основание чл. 57, ал.1, т. 2 от ЗУСЕФСУ не се верифицират разходи на следните лица:

По ведомост с уникален номер 11 и дата 31.01.2019 г. от отчетените възнаграждения за месец януари 2019 г. в размер на 31 665, 98 лв., УО не верифицира сумата в размер на 6 863, 99 лв., представляващи разходи за възнаграждения с включени осигурителните вноски за сметка на работодателя, които включват:

на Ц. З. С. в размер на 2 159, 99 лв. Лицето отчита 80 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 864, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 1 295, 99;

на И. К. Г. в размер на 2 080, 00 лв. Лицето отчита 80 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 832, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 1 248, 00 лв.

на М. А. В. в размер на 1 260, 00 лв. Лицето отчита 60 часа, а УО признава 32 часа. възнаграждение в размер на 672, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 588, 00 лв.;

на Ч. К. Г. в размер на 2 160, 00 лв. Лицето отчита 80 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 864, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 1 296, 00 лв.;

на Е. Ж. А. в размер на 1 368, 00 лв. Лицето отчита 76 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 576, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 792, 00 лв.;

на Е. С. М. в размер на 1 596, 00 лв. Лицето отчита 76 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 672, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 924, 00 лв.;

на Е. М. Й. в размер на 1 296, 00 лв. Лицето отчита 72 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение 576, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 720, 00 лв.;

По ведомост с уникален номер 12 и дата 28.02.2019 г. от отчетените възнаграждения за месец февруари 2019 г. в размер на 30 243, 99 лв., УО не верифицира сумата в размер на 6 389, 99 лв., представляващи разходи за възнаграждения с включени осигурителните вноски за сметка на работодателя, които включват: на Ц. З. С. в размер на 2 159, 99 лв. Лицето отчита 80 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 864, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 1 295, 99;

на И. К. Г. в размер на 2 080, 00 лв. Лицето отчита 80 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 832, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 1 248, 00 лв.;

на М. А. В. в размер на 1 260, 00 лв. Лицето отчита 60 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 672, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 588, 00 лв.;

на Ч. К. Г. в размер на 2 160, 00 лв. Лицето отчита работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя възнаграждение в размер на 864, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 1 296, 00 лв.;

на Е. Ж. А. в размер на 1 368, 00 лв. Лицето отчита 72 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 576, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 720, 00 лв.;

на Е. С. М. в размер на 1 092, 00 лв. Лицето отчита 52 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение в размер на 672, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 420, 00 лв.;

на Е. М. Й. в размер на 810, 00 лв. Лицето отчита 45 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение 576, 00 лв. Не се верифицира сума в размер на 234, 00 лв.;

на Б. Й. К. в размер на 1 260, 00 лв. Лицето отчита 60 часа работа по проекта, от които УО признава 32 часа и определя допустим разход за възнаграждение 672, 00 лв. Не се

верифицира сума в размер на 588, 00 лв.

При така изложената фактическа обстановка е издадено Решение № 80811-640 от 22.08.2019 г. на Ръководителя на Управляващия орган на ОП „Наука и образование за интелигентен растеж“ 2014-2020 г., в частта в която е отказано да бъдат верифицирани средства разходи в размер на 101 246, 59 лева, за бенефициента Софийски университет „Св. К. О.“ по договор за БФП № BG05M20P001-1. 001-0001.

По делото е приета ССЧЕ като част от приобщените материали по адм. дело № 10604/2019 г. по описа на АССГ, Трето отделение, която установява различията между вида и размера на допълнителните възнаграждения в структурата на работната заплата, отчетени от ръководителя на УО. Установено е и какво е възнаграждението за отчетените отработени часове по проекта. Вещото лице в табличен вид подробно е изследвало относимите факти и е направило своите изводи. По втория въпрос експертът е посочил, че размерът на възнаграждението на лицата от екипа за управление на проекта не надхвърлят максимално допустимите възнаграждения на лицата от екипа според максималната часова ставка за възнаграждение на експерти със специфичен опит над 7 години по Стандартната таблица за допустимия размер на почасово възнаграждение на лицата, наети във връзка с управлението на проекти по приоритетна ос 1 на ОП НОИР.

При отговора на третия въпрос, вещото лице е посочило, че съгласно колона 8 на таблица 3 възнаграждението за отчетените отработени часова по Проекта за всеки един от 12 месеца от март 2018 г. до февруари 2019 г., което би получило всяко от лицата по т.1, ако то не се изчислява по правилата за пропорционално отчитане, приложими към работата по Проекта по допълнително споразумение по чл. 119 от КТ към основния трудов договор, а се изчислява по правилата за отчитане, приложими към работа по Проекта по допълнителен трудов договор по чл. 110 от КТ или чл. 111 от КТ е същото като реално платеното. Цитираните отговори са относими към предмета на спора, колкото дават яснота за начислена на изчисляване на възнагражденията, платени по проекта и в тази част заключението се кредитира от настоящия съдебен състав. В останалата част поставените въпроси са неотнесими към предмета на делото и не следва да се взимат предвид.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с жалбата и административната преписка писмени документи.

По искане на жалбоподателя по делото е допусната, изслушана и приета без оспорване ССЕ, изготвена от вещото лице З., която се кредитира от съда с оглед извършените изчисления.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 146, ал.1 от АПК от процесуално легитимирано лице, което обуславя нейната допустимост.

Разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

По отношение допустимостта на жалбата съдът вече се е произнесъл при предходното разглеждане на делото в АССГ, поради което настоящият съдебен състав няма да се спира на този въпрос. По същия начин е установено, че обжалваното решение е издадено от компетентен орган.

По бюджетен ред VIII. 25. 1 „Разходи за възнаграждения на лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително задължителни здравни и осигурителни вноски за сметка на осигурителя“ УО не верифицира разходи в размер на 75 941,17 лв. (т. 4 от решението на УО) и в размер на 13 253,98 лв. за месец януари и февруари 2019 г. (т. 7 от решението на УО).

Административният орган е отказал верификация по т. 4, като се е позовал на въведените специфични правила за допустимост на разходите, посочени в утвърденото от него като част от документацията по проекта Ръководството за изпълнение на административни договори за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, съфинансирана от ЕФРР по приоритетна ос 1 „Научни изследвания и технологично развитие“ на ОПНОИР (Ръководството), версия от 01.03.2018 г. В Ръководството, което е част от документацията по проекта и с което бенефициерът е декларирал, че е запознат, е посочено, че всяка промяна в него и в приложенията към него ще бъде публикувана на сайта на УО и бенефициерът е длъжен да изпълнява проекта в съответствие с актуалната версия на ръководството и приложенията към него. Отчетените разходи по проекта са от април 2018 до февруари 2019 г. Правилни са доводите на жалбоподателя, че в този период са действали два варианта на Ръководството. Като ръководство от 01.03.2018 г. и Ръководство от 21.12.2018 г. В ръководството от 01.03.2018 г. в раздел „Наемане на екип за организация и управление на проекта“ се предвиждат правила за назначаването на членовете на екипа за организация и управление на проекта, като е заложено пропорционално отчитане на възнаграждението в случаите на допълнително споразумение към основен трудов договор, с което се възлагат функции по управление на проекта в рамките на установеното работно време, а възнаграждението е за реално отработените часове по проекта. Т. е предвидени са няколко хипотези на назначаване на членовете на екипа – чрез сключване на основен трудов договор, чрез допълнително споразумение към основен трудов договор, чрез договор за допълнителен труд при същия работодател, с който се възлагат функции по проекта извън установеното работно време и чрез договор за допълнителен труд при друг работодател, с който се възлагат функции по проекта извън установеното работно време, като в случай че функцията по управлението на проекта е в рамките на работното време по основен трудов договор, възнаграждението се изчислява пропорционално и за реално отработените часове по проекта. Пропорционално определяне на възнаграждението е предвидено в Ръководството от 01.03.2018 г. и за наетите експерти в раздел „Наемане на човешки ресурси за изпълнението на проекта“. Безспорно, в Ръководството от 21.12.2018 г. освен посочените по-горе насоки са разписани детайлни стъпки при пропорционалното отчитане на

възнаграждението по основния трудов договор, но независимо от липсата на подобни детайли в Ръководството от 01.03.2018 г., то в същото ясно е разписан правилният подход при изчисляване на възнагражденията, които трябва да се следва. В този случай УО има задължение да следва действащото ръководство към отчетния период и е недопустимо да се позовава, че става въпрос за един и същи механизъм с приетия в Ръководството в сили от 21.12.2018 г., макар и да не било изрично записано, каквито доводи са развити в писменото становище на ответника.

В заявлението за плащане университетът е поискал възстановяване на разходи за възнаграждения на лицата от екипа за организиране и управление на проекта, наети по чл. 119 от КТ по ведомости подробно посочени в решението на УО.

При наличието на две действащи ръководства за процесния период разходите за възнаграждения на лицата от екипа за организиране и управление на проекта, наети по чл. 119 от КТ за периода от 01.03.2018 г. до 31.12.2018 г. следва да бъдат съответни на изискванията на Ръководството, в приложимата му версия, публикувана на уеб сайта на УО на 08.03.2018 г., т. е. извършва се пропорционално отчитане на възнаграждението по основния договор – работата се извършва в установеното работно време, а възнаграждението на реално отработените часове по проекта се изплаща от бюджета на проекта. В това ръководство не се съдържат правилата, на които се е позовавал в мотивите си административния орган, в частта по т. 4 от акта, т. е. препращайки към недействащо за тази част от периода Ръководство.

В тази връзка основателно се явява възражението на жалбоподателя за неправилно приложение на посочения от органа метод на определяне на верифицираните разходи по бюджетните редове, посочени в т. 4 от акта за периода от 01.03.2018 г. до 31.12.2018 г. и в тази част актът на ръководителя на УО е материално незаконосъобразен и подлежи на отмяна. В този смисъл е практиката на Върховния административен съд – Решение № 10379 от 31.10.2023 г. по адм. дело № 3328 по описа за 2023 г. на ВАС, Седмо отделение.

По отношение на т. 7 от Решение отнасящо се за периода от 01.01.2019 г. до 30.04.2019 г. административният орган правилно се е произнесъл по допустимостта на претендираните разходи за възнаграждения, съгласно Ръководството от 21.12.2018 г., като е съобразил, че възнагражденията на екипа за организация и управление на проекта се определят чрез пропорционално отчитане на възнаграждението по основния трудов договор, както следва: отчитат се реално отработените часове за управление на проекта; изчислява се коефициент за работа по проекта като отработените часове по проекта се разпределят на общо отработени часове за съответния месец, изчисленият коефициент

за работа по проекта се умножава по размера на основната заплата и допълнителните възнаграждения с постоянен характер за съответния месец и получената сума се изплаща от бюджета на проекта.

Но неправилно е приложил разпоредбата на чл. 113 от КТ, регламентираща максималната продължителност на работното време по трудов договор за допълнителен труд заедно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение при подневно изчисляване не може да бъде повече от 48 часа седмично.

Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 от ЗУСЕФСУ, на която се е позовал органът, за да се сметат разходите за допустими, следва да попадат във включени в документите по чл. 26, ал.1 и в одобрения проект разходи.

В съответствие с чл. 6,б. „б“ от Директива 2003/88/ЕО на ЕП и на Съвета „Средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа“.

Чл. 22, параграф 1 допуска дерогация на чл. 6: „Държава членка може да не прилага разпоредбите на чл. 6, като същевременно съблюдава общите принципи за защита на безопасността и здравето на работниците, при условие че предприема необходимите мерки, за да гарантира, че: а) никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в чл. 16, буква б), освен ако преди това е получил съгласието на работника да извършва такава работа; б) никой работник не претърпява вреди от работодателя си за това, че не желае да даде съгласието си за извършване на такава работа; в) работодателят води актуална документация за всички работници, които извършват такава работа; г) документацията се предоставя на разположение на компетентните органи, които от съображения, свързани с безопасността и/или здравето на работниците, могат да забраняват или ограничават възможността за превишаване на максималната седмична продължителност на работно време; д) по искане на компетентните органи, работодателят им предоставя информация за случаите, в които работниците са дали съгласие да работят средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в чл. 16, буква б).

В чл. 113, ал.1, т. 2 от КТ е предвидено, че максималната продължителност на работното време по трудов договор за допълнителен труд заедно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение при подневно изчисляване не може да бъде повече от 48 часа седмично. В ал.3 и 4 на същата разпоредба е предвидено, че при изричното им писмено съгласие работниците и служителите по ал.1, т. 2 могат да работят и повече от 48 часа.

Посочената като нарушена разпоредба на чл. 133 от КТ, макар и да не е

посочено, че става въпрос за ал.1, т. 2, в ал. 5 предвижда, че в случаите на ал.3 и 4 продължителността на работното време се изчислява за период, не по-дълъг от 4 месеца. Това означава, че изричното писмено съгласие, което работникът или служителят дава на работодателя по договор за допълнителен труд, за работа повече от 48 часа седмично, е за период не по-дълъг от четири месеца.

Спорен по делото е въпросът дали предвидената възможност за допълнителен труд с писмено съгласие на работника/служителя в рамките на четиримесечния период по ал. 5 може да бъде прилагана повторно, след изтичане на четири месеца. Дали с ново писмено съгласие се реновира срокът по чл. 5?

Съгласно разпоредба на чл. 113, ал. 5 от КТ законът не изисква тези четири месеца да са в рамките на една календарна година, като същевременно липсва и изискване за еднократност на периода, т. е. след изтичането му не съществува нормативна забрана работникът или служителят да даде съгласие за следващ период в рамките на срока на сключения договор за допълнителен труд.

Относимите разпоредби на Директива 2003/88/ЕО не водят до различен извод. Член 6 предвижда, че държавите-членки предприемат необходимите мерки, за да гарантират, че при съблюдаване на необходимостта от опазване на безопасността и здравето на работниците продължителността на седмичното работно време се ограничава чрез закони, подзаконови или административни разпоредби, или чрез колективни трудови договори или споразумения между социалните партньори, като средното работно време за всеки седемдневен период, включително извънредния труд, не надвишава 48 часа.

С цитираната от органа разпоредба на чл. 22, параграф 1, б. а) от Директивата е предвидено, че държава-членка може да не прилага разпоредбите на чл. 6, като същевременно съблюдава общите принципи за защита на безопасността и здравето на работниците, при условие, че предприема необходимите мерки, за да гарантира, че никой работодател не изисква от работник да работи средно повече от 48 часа през период от седем дни, изчислени за референтния период, посочен в чл. 16, буква б) (четири месеца), освен ако преди това е получил съгласието на работника да извършва такава работа. В този смисъл е съдебната практика – решение № 10379 от 31.10.2023 г. на ВАС по адм. дело № 3328/2023 г.; Решение № 7466 от 06.07.2023 г. на ВАС по адм. дело № 2992/2023 г. и др.

По изложените съображения обжалваното решение и в т. 7 е материално незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено. С оглед горното жалбата на СУ „Св. К. О.“ срещу т.4 и т. 7 от Решение № 80811-640 от 22.08.2019 г. на Ръководителя на УО на ОПНОИР 2014

– 2020 г. следва да бъде уважена като основателна, а административният акт отменен като незаконосъобразен. Доколкото административното производство е започнало по искане на бенефициера, то преписката следва да бъде върната на ръководителя на УО, за ново произнасяне, в тази част. На основание чл. 174 от АПК съдът има задължение да определи на органа срока за произнасяне при съобразяване с нормата на чл. 62, ал.1 от ЗУСЕФСУ (в относимата редакция), а именно 90 дни от влизане в сила на настоящето решение. При този изход на спора и на основание 226, ал. 3 във връзка с чл. 143, ал.1 от АПК, във вр. с чл. 8, ал. 1 във връзка с чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да се присъдят на жалбоподателя сторените съдебно – деловодни разноски за две инстанции – ВАС и пред настоящия състав на АССГ в общ размер на 13 726,00 лв., от които възнаграждение за вещо лице в размер на 400,00 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 13 326,00 лв. с ДДС. В случая не следва да се уважава направеното от ответника възражение за прекомерност на претендираното от оспорващия възнаграждение за един адвокат, тъй като същото е определени под минимума, посочен в цитираната Наредба. Отделно от това процесуалният представител на СУ „Св. К. О.“ прояви изключителна активност с ангажирането на относими към спора доказателства и обстоятелства. Воден от горното и на основание чл. 226 във връзка с чл. 174 във връзка с чл. 172, ал. 2, Административен съд София- град, III-то отделение, 8 - ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ т.4 и т. 7 от Решение № 80811-640 от 22.08.2019 г. на Ръководителя на УО на ОПНОИР 2014 – 2020 г., с които е отказано да бъдат верифицирани средства, разходи в размер на 89 195,15 лв., за бенефициера, СУ „Св. К. О.“ по договор за БФП № BG05M2OP001-1.001.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, в 90 дневен срок от влизане в сила на настоящето решение, при съобразяване с дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Програма за образование“ да заплати на СУ „Св. К. О.“ сторените съдебно – деловодни разноски по делото 400,00 (четиристотин) лв. за възнаграждение за вещо лице и 13 326,00 лв. (тринадесет хиляди триста двадесет и шест) лева с ДДС за адвокатско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред

Върховния административен съд в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: